

BOŽSKÝ IMPERÁTOR

D

U

N

U

FRANK HERBERT

BARONET

Božský imperátor Duny retro vydání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Frank Herbert
Božský imperátor Duny – retro vydání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOŽSKÝ IMPERÁTOR

DUNY

FRANK HERBERT

BARONET

**Úryvek z projevu Hadi Benottové,
kterým oznámila nálezy u Dár-es-Balátu
na planetě Rakis:**

Mám nejen to potěšení oznámit vám dnes nález tohoto úžasného archivu, který mimo jiné obsahuje monumen-
tální sbírku rukopisů na riduliánském krystalovém pa-
píře, ale mám také čest předložit vám důkazy o auten-
tičnosti našich objevů a sdělit vám, proč se domníváme,
že jsme objevili původní deníky Leta II., Božského
imperátora.

Nejprve mi dovolte, abych vám připomněla historic-
ký poklad, který všichni známe pod jménem *Ukradené
deníky*, ty svazky prokazatelně historického původu,
které nám po celá staletí poskytovaly neocenitelnou
pomoc při poznávání našich předků. Jak všichni víte,
byly *Ukradené deníky* rozlušťeny Kosmickou gildou,
a právě Gildovní klíč byl použit k překladu těchto no-
vě objevených svazků. Nikdo nepopírá starobylost
Gildovního klíče a přitom *jedině ten* je schopen svaz-
ky přeložit.

Za druhé, tyto svazky byly vytištěny iksanským dik-
tatelem skutečně starobylé výroby. *Ukradené deníky*
nás nenechávají na pochybách, že tuto metodu skutečně
používal Leto II., aby zaznamenal svá historická pozor-
ování.

Za třetí, a domníváme se, že tato skutečnost je ve
vztahu k deníkům jako takovým stejně příznačná, je tu
samotné uložení písemností. Archiv, v němž odpočí-
valy tyto *deníky*, je nepochybně iksanský výrobek tak
primitivní a přitom úžasné konstrukce, že jistě vrhne
nové světlo na historickou epochu zvanou „Rozptyl“.
Jak se dalo očekávat, bylo skladiště neviditelné. Bylo
pohřbeno mnohem hlouběji, než jsme podle mýtů
a Ústní historie očekávali, a vydávalo a pohlcovalo

záření tak, aby simulovalo přirozený charakter svého okolí. Tyto mechanické mimikry nejsou samy o sobě překvapující. Co ovšem naše inženýry udivilo, je fakt, že toto všechno bylo provedeno jen těmi nejzákladnějšími a vpravdě primitivními mechanickými prostředky.

Vidím, že někteří z vás jsou tím stejně vzrušeni, jako jsme byli my. Jsme přesvědčeni, že se díváme na první Iksanskou kouli, na neprostor, z nějž se vyvinula všechna další podobná zařízení. Jsme přesvědčeni, že není-li skutečně první, musí být *jedna* z prvních, a že je založena na stejných principech jako ta první.

Dovolte mi uspokojit vaši zjevnou zvědavost a ujistit vás, že vás za chvíli pozveme na krátkou prohlídku archivu. Požádáme vás jen o to, abyste uvnitř skladu zachovávali ticho, protože naši inženýři a další odborníci stále pracují na odkrytí jeho záhad.

A tím se dostáváme ke čtvrtému bodu, který může být vrcholem našich objevů. S těžko popsitelnými pocity vám předkládám ještě jeden objev z této lokality – totiž skutečné hlasové záznamy, které podle označení nahrál Leto II. hlasem svého otce Paula-Muad'Diba. Protože v benegesseritských archivech jsou uloženy autorizované záznamy hlasu Božského imperátora, poslali jsme Sesterstvu vzorky našich nahrávek, které byly všechny provedeny starodávným mikrobublinkovým systémem, s formální žádostí o provedení srovnávacího testu. Nepochybujeme o tom, že se pravost záznamů potvrdí.

Teď prosím věnujte pozornost přeloženým úryvkům, které jste dostali při vstupu. Dovolte mi, abych se při této příležitosti omluvila za jejich váhu. Slyšela jsem, jak o ní někteří z vás vtipkovali. Použili jsme obyčejný papír z praktického důvodu – totiž že je levný. Původní knihy jsou psány symboly tak malými, že je nutno, abychom je podstatně zvětšili, než se dají číst. Je třeba více než čtyřiceti obyčejných svazků takového typu, jaký máte v ruce, aby se do nich dal přetisknout obsah jediného z originálů na riduliánských krystalech.

Požádám teď o projektor – děkuji. Na obrazovku po vaší levici promítáme část originální stránky. Je z první strany prvního svazku. Náš překlad je na obrazovkách vpravo. Upozorňuji vás na vnitřní důkazy, na poetickou zbytečnost slov stejně jako na význam získaný při překladu. Styl naznačuje osobnost snadno rozpoznatelnou a důslednou. Jsme přesvědčeni, že tato slova mohl napsat jen člověk, který měl přímou zkušenost se zděděnou pamětí, člověk, který se snažil sdělit tento neobyčejný zážitek předchozích životů takovým způsobem, aby je mohli pochopit i ti, kdo tento dar nemají.

Podívejte se nyní na skutečný významový obsah. Všechny údaje souhlasí s tím, co nám historie říká o osobě, o níž jsme přesvědčeni, že jako jediná mohla vytvořit takový záznam.

Teď pro vás máme další překvapení. Dovolila jsem si pozvat známého básníka Rebetha Vreeba, aby k nám přišel na pódium a přečetl z této první strany krátký úryvek našeho překladu. Zjistili jsme, že dokonce i v překladu mají tato slova odlišný charakter, pokud se čtou nahlas. Chceme se s vámi podělit o skutečně neobyčejné prvky, které jsme objevili v těchto svazcích.

Dámy a pánové, vítám mezi námi Rebetha Vreeba.

Z úryvku čteného Rebethem Vreebem:

Ujišťuji vás, že jsem knihou osudu.

Otázky jsou moji nepřátelé. Protože mé otázky vybuchují! Odpovědi skáčou jako poplašené stádo, zatemňují oblohu mých vzpomínek, jimž nelze uniknout. Ani jedna odpověď, ani jediná nestačí.

Jaké úhly pohledu se otevřou, když vstoupím na ta strašlivá pole své minulosti! Jsem odštěpek křemene uzavřený v krabici. Krabice se otáčí a chvěje. Jsem vrhán ze strany na stranu v bouři záhad. A když se krabice

otevře, vracím se do současnosti jako cizinec v primitivní zemi.

Pomalů (pomalu, říkám) se znovu učím své jméno.

Ale ne proto, abych poznal sám sebe!

Osoba, která se tak jmenuje, ten Leto, druhý toho jména, nachází ve své mysli jiné hlasy, jiná jména a jiná místa. Ano, slibuji vám (jak to bylo přislíbeno mně), že slyším jen na jediné jméno. Když řeknete „Leto“, odpovím. Umožňuje to má trpělivost, trpělivost a ještě jedna věc:

Já držím nitky!

Všechny mi patří. Stačí mi představit si nějaký námět – řekněme... *muži, kteří zemřeli mečem* – a mám je i se vší zaslou krví, všechny obrazy do jediného, všechny steny, všechny škleby nedotčeny.

Radosti mateřství, pomyslím si, a znám všechna lože rodiček. Řady dětských úsměvů a sladké vrkání nových generací. První kroky batolat a první vítězství dětí se předestírají mým zrakům, mohu je sdílet. Obrazy se kupí jeden přes druhý, až nakonec nevidím skoro nic než stejnost a opakování.

„Nech to všechno nedotčeno,“ varuji sám sebe.

Kdo by mohl popřít cenu takových zkušeností, hodnotu znalostí, jimiž posuzuji každý nový okamžik?

Ale to je minulost.

Cožpak to nechápete?

Je to jen minulost!

Dnes ráno jsem se narodil v jurtě na pokraji koňské pastviny v zemi a na planetě, která už neexistuje. Zítra se narodím někde jinde, na jiném místě. Ještě jsem se nerozhodl kde. Ale dnes ráno – ach, to je život! Když se mé oči naučily zaostřit, podíval jsem se na sluneční paprsky a zdupanou trávu a viděl jsem silné lidi vykonávající sladce obyčejné činnosti svých životů. Kam... ach, kam se všechna ta síla ztratila?

UKRADENÉ DENÍKY

Tři lidé běžící k severu stíny měsícem osvětleného Zapo-
vřeného lesa byli od sebe vzdáleni skoro půl kilometru. Poslední z nich běžel necelých sto metrů před D-vlky. Už slyšel, jak zvířata funí a poštěkávají samou dychtivostí, jak to dělají, když mají kořist na dohled.

První měsíc stál skoro přímo nad hlavou, v lese bylo poměrně světlo, a ačkoli se to všechno odehrávalo ve vyšších zeměpisných šířkách Arrakis, po žhavém letním dni bylo ještě teplo. Noční proudění vzduchu z Poslední pouště Saríru přinášelo vůni pryskyřice a vlhké výdechy lesní prsti pod nohama. Občas zkrřížil stopu běžců i větřík od Kynesova moře za Sarírem a přivál pachut' soli a ryb.

Bylo žertem osudu, že poslední běžec se jmenoval Ulot, což ve fremenském jazyce znamená „Milovaný tulák“. Ulot byl postavou malý a měl sklon k tloustnutí, což znamenalo, že při tréninku na toto dobrodružství musel kromě toho, co absolvovali ostatní, ještě zhubnout. Ale i když se na tento zoufalý úprk vydal štíhlejší, obličej měl pořád kulatý, velké hnědé oči byly v tom náznaku přílišného tuku zranitelné.

Ulotovi bylo jasné, že už daleko nedoběhne. Lapal po dechu, v krku mu hvízdalo. Občas klopýtl. Ale neza-
volal na své společníky. Věděl, že by mu nemohli pomoci. Všichni složili stejnou přísahu, protože věděli, že nemají jinou obranu než staré ctnosti a fremenskou věrnost. Ty zůstaly skutečné, i když všechno ostatní fre-

menské patřilo dnes do muzea – všechny ty zpráchnivělé obřady naučené od muzejních fremenů.

Fremenská věrnost přiměla Ulotu mlčet, ačkoli si plně uvědomoval, že je ztracen. Krásná ukázka starobyklých ctností, a vlastně dost žalostná, když žádný z běžců nevěděl o hodnotách, které napodobovali, nic víc, než co se naučil z knih a Ústní historie.

D-vlci běželi těsně za Ulotem, obrovské šedé postavy, v kohoutku skoro tak vysoké jako člověk. Dychtivě skákali a kňučeli, hlavy měli zvednuté a oči upřené na svou kořist, v měsíčním světle dobře viditelnou.

Ulot zachytil levou nohou o kořen a skoro upadl. To mu dodalo novou sílu. Vyrazil prudce vpřed a získal na své pronásledovatele snad celou vlčí délku. Mával rukama. Hlučně dýchal otevřenými ústy.

D-vlci nezměnili tempo. Byly to velké stříbrné stíny, míhající se těžkými zelenými vůněmi lesa. Věděli, že vyhráli. Nebylo to pro ně nic nového.

Ulot znova klopýtl. Zachytil se za stromek a pokračoval v dýchavičném útěku, lapal po dechu, nohy se mu chvěly, jak se bouřily proti těm nárokům. Na další zrychlení už nezbývalo sil.

Jeden z D-vlků, velká samice, nadběhla Ulotovi zleva. Prudce zahrnula a skočila mu do cesty. Velké tesáky se zaryly do Ulotova ramene a on zavravoral, ale nepadl. K lesním vůním se přidal pronikavý pach krve. Menší samec se mu zakousl do pravého boku a Ulot konečně s výkřikem klesl. Smečka se na něj vrhla a jeho křik náhle a se strašlivou konečností umkl.

D-vlci se nezastavili a nezačali se krmit. Pokračovali v pronásledování. Jejich čenichy pátraly v lesní půdě i v těkavých váncích ve vzduchu, hledaly teplé stopy dvou ještě běžících lidí.

Další běžec v řadě se jmenoval Kwuteg, což bylo na Arrakis staré a vážené jméno, jméno z časů Duny. Jeden z jeho předků býval v síči Tabr Mistrem destilátorů, ale to už byla víc než tři tisíce let stará minulost, v kterou mnozí přestali věřit. Kwuteg běžel dlouhými kroky vysokého, štíhlého těla, které se pro podobnou námahu

zdálo dokonale přizpůsobené. Dlouhé černé vlasy mu vlály a odhalovaly orlí rysy. Stejně jako jeho společníci měl na sobě černý běžecký oblek z hustě pletené bavlny. Ten odhaloval práci jeho hýždí a šlachovitých stehen, hluboký a pravidelný rytmus dechu. Jen jeho tempo, které bylo na Kwutega viditelně pomalé, prozrazovalo, že si poranil pravé koleno při zlézání té umělé propasti, která chránila Citadelu, pevnost Božského imperátora v Saríru.

Kwuteg slyšel Ulotovy výkřiky, vzápětí náhlé a hrozivé ticho a pak nové poštekávání pronásledujících D-vlků. Snažil se zahnat obrázek dalšího přítele, kterého zabili Letovi obludní strážci, ale představivost byla silnější. Kwuteg v duchu proklel tyrana, ale neplýtl dechem na to, aby kletbu vyslovil. Ještě zbývala šance, že se mu podaří dosáhnout útočiště řeky Idaho. Kwuteg věděl, co si o něm myslí jeho přátelé – dokonce i Siona. Vždycky byl znám jako konzervativec. Už jako dítě si šetřil energii až na chvíli, kdy ji mohl nejlépe uplatnit, hromadil si rezervy jako lakomec.

Bez ohledu na zraněné koleno zvýšil rychlost. Věděl, že řeka je blízko. Jeho zranění už překonalo fázi utrpení, byl to teď stálý plamen, který naplňoval palčivostí celou nohu a bok. Kwuteg věděl, kolik vydrží. Věděl také, že Siona bude skoro u vody. Ona byla nejrychlejší běžkyní z nich ze všech, ona nesla zapečetěný balíček a v něm věci, které ukradli z pevnosti v Saríru. Kwuteg se při běhu soustředil na ten balíček.

Zachraň to, Siono! Znič ho tím!

Kwutegovi proniklo do vědomí dychtivé kňučení D-vlků. Byli příliš blízko. V té chvíli pochopil, že neunikne.

Ale Siona musí uniknout!

Riskoval pohled zpátky a uviděl, že jeden z vlků se k němu blíží ze strany a chce mu odříznout cestu. Uvědomil si, jaký mají plán útoku. Když vlk blížící se ze strany skočil, Kwuteg skočil také. Mezi ním a smečkou byl teď strom. Nejbližšímu vlkovi se vyhnul, popadl ho oběma rukama za zadní nohu, a aniž by se zastavil, rozehnal se chyceným vlkem jako cepem, až

ostatní uskočili. Když zjistil, že ten tvor není tak těžký, jak čekal, jeho tělo se skoro zaradovalo nad tou změnou pohybu. Mával svým živým kyjem po útočnících v dervišském tanci a srazil dva z nich s rozbitými lebkami k zemi. Ale nemohl se bránit na všechny strany. Štíhlý samec se mu vrhl na záda a povalil ho na strom. Kwuteg pustil svůj kyj.

„Běž!“ vykřikl.

Smečka se na něj vrhla. Kwuteg chytil do zubů hrdlo štíhlého samce a hryzl s poslední špetkou zoufalé síly, která mu ještě zbyla. Do obličeje mu vystříkla vlčí krev, oslepila ho. Kwuteg se odkutálel, aniž věděl kam, a popadl dalšího vlka. Část smečky se změnila ve štěkající, zmateně skákající dav, někteří se obraceli proti vlastním zraněným. Ale většina se dál soustřeďovala na kořist. Zuby rvaly Kwutegovi hrdlo z obou stran.

Siona také uslyšela Ulotovy výkřiky a pak nezaměnitelné ticho následované poštekáváním smečky, jež se pustila do dalšího pronásledování. Naplnil ji takový hněv, až měla pocit, že vybuchne. Ulot k tomuhle dobrodružství přizvali pro jeho analytické schopnosti, proto, že dokázal z několika úlomků poskládat celek. Právě Ulot, který vytáhl z batohu nezbytné zvětšovací sklo, prozkoumal ty dva zvláštní svazky, které našli spolu s plány Citadely.

„Myslím, že je to šifra,“ řekl tehdy Ulot.

A Radi, chudák Radi, první z jejich týmu, kdo zemřel... Radi řekl: „Nemůžeme si dovolit tu váhu navíc. Zahod' je.“

Ulot namítal: „Nedůležité věci se takhle neschovávají.“

Kwuteg se přidal k Radimu. „Přišli jsme pro plány Citadely a ty máme. Tohle je moc těžké.“

Ale Siona souhlasila s Ulotem. „Já je ponesu.“

To ukončilo spor.

Chudák Ulot.

Všichni věděli, že je nejhorší běžec týmu. Byl pomalý ve většině věcí, ale jasné uvažování se mu nedalo upřít.

Dá se mu věřit.

Ulotovi se *dalo* věřit.

Siona ovládla hněv a využila jeho energie k tomu, aby zvýšila rychlost. Kolem ní se v měsíčním světle mňhaly stromy. Vstoupila do té bezčasé prázdnoty běhu, kdy už nezbývá nic než pohyby, než tělo, které dělá to, co je naučeno dělat.

Muži ji považovali za krásnou, když běžela. Věděla to. Dlouhé tmavé vlasy měla pevně sepnuté, aby ji nešlehaly při prudkém běhu. Obvinila Kwutega z pošetivosti, když odmítl udělat totéž.

Kde je Kwuteg?

Vlasy neměla stejné jako on: měly tu tmavě hnědou barvu, která se někdy zaměňuje s černou, ale není doopravdy černá; vůbec se nepodobaly Kwutegovým.

Jak už si tak geny občas zahrávají, měla Siona stejné rysy jako jeden z jejích dávno mrtvých předků: jemně oválný obličej a plná ústa, bystré, ostrážitě oči nad malým nosem. Její tělo léty běhání vyhublo, ale mužům kolem vysílalo silné sexuální signály.

Kde je Kwuteg?

Vlčí smečka utichla, a to ji polekalo. Chovali se tak, než dostali Radiho. Stejně to bylo, když dostali Setusea.

Říkala si, že to ticho může znamenat i něco jiného. Kwuteg byl také tichý... a silný. Zdálo se, že mu zranění příliš neublížilo.

Siona ucítila v prsou bolest, zárodek budoucího lapání po dechu, které z dlouhých kilometrů tréninku tak dobře znala. Pod tenkým černým běžeckým oblekem jí stékal po těle pot. Vysoko na zádech nesla batoh s jeho nedocenitelným obsahem zapečetěným tak, aby do něj nepronikla voda z řeky, která ležela před ní. Myslela na plány Citadely, které tam byly složeny.

Kde Leto schovává svou zásobu koření?

Musí to být někde v Citadele. Musí. Někde v těch plánech bude stopa. Melanž, koření, po němž touží Bene Gesserit, Gilda i jiní... ta cena za to riziko stála.

A ty záhadné svazky. Kwuteg měl v jedné věci pravdu. Riduliánský krystalový papír je těžký. Ale sdílela Ulotovo vzrušení. V těch řádkách šifer je skryto něco důležitého.

V lese za ní se znovu ozvalo vzrušené poštěkávání vlků.
Běž, Kwutegu! Běž!

Teď zahlédla přímo před sebou mezi stromy široký volný pruh lemující řeku Idaho. Zahlédla jasný odraz měsíce na vodě za mýtinou.

Běž, Kwutegu!

Toužila po nějakém zvuku od Kwutega, po jakémkoli zvuku. Z jedenácti, kteří se na tento běh vydali, už zbyli jen dva. Devět jich zaplatilo dobrodružství životem: *Radi, Aline, Ulot, Setuse, Inineg, Onemao, Hutye, Memar a Oala.*

Siona si v duchu opakovala jejich jména a za každým posílala tichou modlitbu k starým bohům, ne k tyranu Letovi. Nejvíc se modlila k Šaj-hulúdovi.

Modlím se k Šaj-hulúdovi, který žije v písku.

Vtom vyběhla z lesa na pruh posečené trávy u řeky osvětlený měsícem. Přímo před ní, za úzkou stužkou pláže, ji zvala voda. Pláž byla proti olejnatému proudu stříbrná.

Za ní se mezi stromy ozval hlasitý výkřik a ona skoro klopýtla. Nad divokými skřeky vlků rozeznala Kwutegův hlas. Volal na ni beze jména – nezaměnitelný výkřik, jediné slovo, které obsahovalo nespočetné hovory – poselství smrti a života.

„Běž!“

Smečka začala vydávat děsivý, rozčilený štěkot, ale Kwuteg už se neozval. Věděla, že šetří poslední energii svého života.

Zdržuje je, aby mi pomohl uniknout.

Přelétla břeh a vrhla se po hlavě do vody. Voda působila na jejím rozpáleném těle jako ledový šok. Na chvíli ji ochromila a ona sebou zazmítala, vynořila se, snažila se plavat a popadnout dech. Cenný batoh plul a narážel jí do zad.

Řeka Idaho tu nebyla široká, neměla víc než padesát metrů, a tvořila velký oblouk s písčitými výběžky a trčícími kořeny, s převislými břehy plnými rákosu a trávy v místech, kde voda odmítla setrvat v těch přímých liniích, které navrhli Letovi inženýři. Sionu posilovalo

vědomí, že D-vlci jsou kondicionováni k tomu, aby se u vody zastavili. Hranice jejich teritoria byly jasně vymezeny – řeka na této straně a pouštní Val na druhé straně. Přesto posledních pár metrů plavala pod vodou a vynořila se teprve ve stínech podemletého břehu. Obrátila se a podívala se zpátky.

Vlčí smečka stála na břehu, kromě jediného, který sešel až dolů k řece. Nakláněl se vpřed a přední tlapy měl skoro ve vodě. Slyšela, jak kňučí.

Siona věděla, že ji vlk viděl. O tom nebylo pochyb. D-vlci byli známi svým ostrým zrakem. Mezi předky Letových lesních hlídačů byli Ostrozrací psi a on sám vlky křížil tak, aby se jejich zrak co nejvíc zlepšoval. Napadlo ji, jestli v tomto případě vlci neprolomí své kondicionování. Kdyby jen jeden vlk na břehu vstoupil do vody, mohli by ho ostatní následovat. Siona zadržela dech. Byla vyčerpaná. Uběhla třicet kilometrů, z toho druhou polovinu s D-vlky v patách.

Vlk u řeky ještě jednou zakňučel a pak vyskočil zpět ke svým společníkům. Na nějaký tichý signál se všichni obrátili a hnali se nazpátek do lesa.

Siona věděla, kam půjdou. D-vlci měli dovoleno sežrat cokoli, co v Zapovězeném lese uloví. Všichni to věděli. Proto vlci v lese byli – jako strážci Saríru.

„Za tohle zaplatíš, Leto,“ zašeptala. Její hlas byl velmi tichý, podobal se nehluchému šumění vody v rákosí za ní. „Zaplatíš za Ulota, za Kwutega i za všechny ostatní. Zaplatíš!“

Jemně se odstrčila do proudu a plula s ním, dokud noma nenarazila na mělčinu u úzké pláže. Pomalu vyvlekla unavené tělo z vody a zastavila se, aby zkontrolovala, zda zapečetěný obsah jejího batohu zůstal suchý. Pečeť byla neporušená. Chvilí si ji v měsíčním světle prohlížela, pak pozvedla oči ke stěně lesa na protější straně řeky.

Jakou cenu jsme zaplatili! Deset drahých přátel.

V očích se jí zaleskly slzy, ale měla v sobě krev dávnych fremenů a slz bylo málo. To dobrodružství za řekou, přímo přes les, zatímco vlci číhali u severních hra-

nic, pak přes Poslední poušť a přes hradby Citadely – to všechno už v její mysli začalo nabývat podobu snu... dokonce i útěk před vlky, který předvídala, protože bylo jisté, že hlídací smečka narazí na stopy vetřelců a bude čekat... to všechno byl sen. Byla to minulost.

Unikla jsem.

Znova strčila zapečetěný balíček do batohu a připevnila si jej na záda.

Prorazila jsem tvou obranu, Leto.

Siona pak uvažovala o záhadných svazcích. Byla si jistá, že něco v těch šifrovaných řádkách jí otevře cestu k pomstě.

Zničím tě, Leto!

Ne *Zničíme tě!* To nebyl Sionin styl. Udělá to sama.

Obrátila se a vykročila k sadům za vysekaným břehem řeky. Při chůzi opakovala svou přísahu a dodala k tomu nahlas starou fremenskou formuli, která končila jejím plným jménem: „Siona Ibn Fuad al-Sejefa Atreidová tě proklíná, Leto. Zaplatíš do posledního zrnka prachu!“

Následující řádky pocházejí z překladu svazků objevených u Dár-es-Balátu, pořízeného Hadi Benottovou:

Narodil jsem se jako Leto Atreides II. před více než třemi tisíci standardními lety, počítáno od chvíle, kdy nechávám tisknout tyto stránky. Mým otcem byl Paul-Muad'Dib. Mou matkou byla jeho fremenská družka Chani. Babička z matčiny strany byla Farúla, bylinkářka vyhlášená mezi fremeny. Moje babička z otcovy strany byla Jessica, produkt genetického programu Bene Gesseritu, kterým Sesterstvo hledalo muže, jenž by dokázal sdílet moc bene-gesseritských Ctihodných matek. Můj dědeček z matčiny strany byl Liet-Kynes, planetolog, který organizoval ekologickou transformaci Arrakis. Můj dědeček z otcovy stra-

ny byl *ten* Atreides, potomek rodu Atreova, který své předky odvozoval přímo od starých Řeků.

Dost už těch rodinných poznámek!

Můj dědeček z otcovy strany zemřel stejně jako tolik dobrých Řeků, když se snažil zabít svého smrtelného nepřítele barona Vladimira Harkonnena. Oba dnes nespokojeně odpočívají v mé zděděné paměti. Dokonce ani můj otec není spokojený. Udělal jsem to, co on se obával udělat, a jeho stín teď musí sdílet následky.

Zlatá stezka to vyžaduje. A co je Zlatá stezka? ptáte se. Je to přežití lidstva, nic víc a nic méně. My, kdo umíme předvídat, my, kdo známe úskalí naší lidské budoucnosti, jsme to vždycky považovali za svou zodpovědnost.

Přežití.

Co si o tom myslíte vy – vaše malé bědy a radosti, dokonce i vaše muka a nadšení – nás málokdy zajímá. Můj otec měl tuto moc. Já ji mám ještě silnější. Můžeme tu a tam nahlédnout za závoj času.

Tato planeta Arrakis, z níž řídím své multigalaktické Impérium, už dávno není tím, čím byla v době, kdy byla známa jako Duna. V té době byla celá planeta jediná poušť. Nyní z ní zbyl jen malý pozůstatek, můj Sarír. Obrovský písečný červ už tu volně nežije a nevytváří melanž. Koření! Duna byla významná jen jako zdroj melanže, *jediný zdroj*. Jaká pozoruhodná látka! Žádná laboratoř ji nikdy nebyla schopna napodobit. A je to nejcennější látka, jakou kdy lidstvo našlo.

Bez melanže, která by zažehla lineární předvídání navigátorů Gildy, překonávají lidé parseky vesmíru jen hlemýždím tempem. Bez melanže nemůže Bene Gesserit získat Mluvčí pravdy ani Ctihodné matky. Bez geriatrického vlivu melanže lidé žijí a umírají podle starodávných měr – ne víc než asi sto let. A dnes se jediné koření uchovává ve skladech Gildy a Bene Gesseritu, několik malých zásob je mezi zbytky velkorodů a pak je tu moje obrovská zásoba, po které všichni horoucně touží. Jak rádi by mě přepadli! Ale netroufnou si. Vědí, že bych raději všechno koření zničil, než abych se ho vzdal.

Ne. Přicházejí s kloboukem v ruce a uctivě mě žádají o melanž. Rozdávám ji za odměnu a odepřu ji za trest. Jak to nenávidí!

Je to moje síla, říkám jim. Je to můj dar.

S ním vytvářím Mír. Zažili už víc než tři tisíce let Letova míru. Je to vynucený klid, který předtím, než jsem nastoupil na trůn, poznalo lidstvo jen na velmi krátkou dobu. Pokud jste to zapomněli, můžete studovat Letův mír znova v těchto mých denících.

Začínám své líčení prvním rokem svého správcovství, v prvních bolestech mé proměny, kdy jsem byl většinou člověk, dokonce i na pohled. Pstruží kůže, kterou jsem přijal (a můj otec odmítl) a jež mi dala značně zvětšenou sílu a skutečnou imunitu před obvyklými útoky a před stářím – ta kůže pokrývala postavu viditelně lidskou: dvě nohy, dvě paže, lidský obličej rámovaný srolovanými záhyby pstruha.

Ach, ten obličej! Stále ještě ho mám – tu jedinou lidskou kůži, kterou vystavuji světu. Celý zbytek mého těla zůstává pokryt spojenými těly těch malých písečných stvoření, z nichž se mohou stát obrovští píseční červi.

A také se stanou... jednou.

Často myslím na svou závěrečnou proměnu, na tu *nápodobu smrti*. Vím, jak se to musí stát, ale nevím, kdy to bude, ani kdo budou ostatní hráči. To je ta jediná věc, kterou nemůžu vědět. Vím jen to, jestli Zlatá stezka pokračuje nebo končí. V době, kdy pořizuji záznam těchto slov, Zlatá stezka pokračuje a aspoň s tím jsem spokojený.

Už necítím pstruží panožky, zkoumající mé tělo, objímající vodu mého těla svými placentárními bariérami. Jsme teď doslova jediné tělo, oni – má kůže a já – síla, která tím celkem pohybuje... většinou.

Když toto píšu, dá se tento *celek* považovat za poměrně velký. Jsem to, co by se dalo nazvat předčerv. Mé tělo je asi sedm metrů dlouhé a má v průměru přes dva metry, většina té délky je složena z prstenců, na jednom konci asi ve výšce člověka je umístěna moje atreidská hlava, paže a ruce (stále ještě rozpoznatelně lidské) těsně pod ní. Mé nohy? No, ty víceméně atrofovaly. Jsou to jen ta-

kové ploutvičky a odputovaly na konec mého těla. Celý dohromady vážím asi pět tun. To všechno popisují proto, že vím, že to bude zajímavé pro historiky.

Jak tu váhu přepravuji? Většinou v Královském voze, který je iksanského původu. Šokuje vás to? Lidé obvykle nenáviděli Iksany a báli se jich ještě víc, než nenáviděli mne. Je lepší zlo, které znáte. A kdo ví, co mohou Iksané vyrobit nebo vynalézt? Kdo to ví?

Já to určitě nevím. Aspoň ne všechno.

Ale chovám vůči Iksanům jisté sympatie. Tak silně věří ve svou technologii, ve svou vědu, ve své stroje. Protože věříme (bez ohledu na obsah), chápeme jeden druhého, Iksané a já. Vyrábějí pro mě mnoho nejrůznějších přístrojů a myslí si, že si tak získávají mou vděčnost. Ta slova, která právě teď čtete, byla vytištěna iksanským zařízením, diktatel se to jmenuje. Když vysílám své myšlenky určitým způsobem, diktatel se aktivuje. Stačí mi myslet tímto způsobem a slova se tisknou na riduliánské krystalové listy jen jednu molekulu silné. Občas nařídím vytisknout kopie na méně trvanlivém materiálu. Dvě z těchto kopií mi právě ukradla Siona.

Není úžasná, moje Siona? Až pochopíte, jak je pro mě důležitá, možná se budete dokonce ptát, jestli bych ji byl nechal skutečně zemřít v tom lese. Nepochybujte o tom. Smrt je velmi osobní věc. Málokdy se jí stavím do cesty. A nikdy v případě, kdy musí být někdo podroben zkoušce, jak je to nezbytné u Siony. Mohl bych ji nechat zemřít v kterékoli fázi. Koneckonců, mohl bych si vychovat nového kandidáta ve velmi krátkém čase – v měřítku mého počítání času.

Přesto Siona fascinuje dokonce i mne. Díval jsem se na ni tam v lese. Sledoval jsem ji svým iksanským přístrojem a uvažoval jsem, proč jsem tohle dobrodružství nepředvídal. Ale Siona je... Siona. Proto jsem také neudělal nic, abych vlky zastavil. To by nebylo bývalo správné. D-vlci jsou jen prodlouženou rukou mého záměru a mým záměrem je stát se největším dravcem, jakého kdy svět poznal.

Deníky Leta II.

Následující krátký dialog pochází z rukopisného zdroje nazvaného „Welbecký zlomek“. Předpokládaným autorem je Siona Atreidová. Účastníky jsou Siona sama a její otec Moneo, který byl (jak nás poučuje historie) majordomem a hlavním poradcem Leta II. Je datován v době, kdy Sioně nebylo ještě dvacet a její otec ji navštívil v jejím pokoji ve Škole Rybích mluvčích ve Slavnostním městě Onnu, jednom z největších měst planety dnes známé jako Rakis. Podle identifikačního listu rukopisu navštívil Moneo tajně svou dceru, aby ji varoval, že riskuje vlastní zkázu.

SIONA: Jak jsi vedle něj dokázal přežít tak dlouho, otče? Zabíjí ty, kdo jsou mu blízcí. Každý to ví.

MONEO: Ne! Mýlíš se. On nikoho nezabíjí.

SIONA: Nemusíš mi o něm lhát.

MONEO: Já to myslím vážně. Nikoho nezabíjí.

SIONA: Tak jak vysvětlíš ta úmrtí, o kterých se všeobecně ví?

MONEO: To Červ zabíjí. Červ je Bůh. Leto žije v prsou Boha, ale nikoho nezabíjí.

SIONA: Tak jak přežiješ ty?

MONEO: Dokážu rozpoznat Červa. Vidím to v jeho tváři a pohybech. Víím, kdy se blíží Šaj-hulúd.

SIONA: On není Šaj-hulúd!

MONEO: Za fremenských dob tak přece říkali červovi.

SIONA: Četla jsem o tom. Jenže on není Bůh pouště.

MONEO: Buď zticha, ty hloupá! O takových věcech nic nevíš.

SIONA: Víím, že jsi zbabělec.

MONEO: Jak málo toho znáš! Nikdy jsi nestála tam, kde jsem stál já, a neviděla jsi to v jeho očích, v pohybech jeho rukou.

SIONA: A co děláš, když se blíží červ?

MONEO: Odejdu.

SIONA: To je moudré. Zabil už devět Duncanů Idahů, a to jsou jen ti, o kterých to víme jistě.

MONEO: Říkám ti, že nikoho nezabývá!

SIONA: A jaký je v tom rozdíl? Leto nebo červ – jsou teď jedno tělo.

MONEO: Ale jsou to dvě různé bytosti – Imperátor Leto a *Červ, který je Bohem*.

SIONA: Ty ses zbláznil!

MONEO: Možná. Ale sloužím Bohu.

Jsem ten nejhrolivější pozorovatel lidí, který kdy žil. Sleduji je uvnitř sebe i vně. Minulost a současnost se ve mně můžou mísit a překrývat. A jak postupuje proměna mého těla, dějí se s mými smysly úžasné věci. Je to, jako bych vnímal všechno ve velkém detailu. Mám extrémně ostrý sluch i zrak a navíc čich, který úžasně rozlišuje. Dokážu vycítit a určit feromony v poměru tři ku milionu. Vím to. Vyzkoušel jsem to. Před mými smysly toho mnoho neukryjete. Myslím, že by vás zděsilo, co dokážu rozlišit jen čichem. Vaše feromony mi řeknou, co děláte a co se chystáte udělat. A gesta a postoj! Jednou jsem půl dne sledoval starce sedícího na lavičce v Arrakénu. Byl to potomek naíba Stilgara v páté generaci a ani o tom nevěděl. Studoval jsem úhel jeho krku, laloky kůže pod bradou, rozpraskané rty a vlhkost kolem nosních dírek, póry za ušima, pramínky šedých vlasů, které mu vyklouzly zpod kápě starobylých filtršatů. Za celou tu dobu si nevšiml, že je sledován. Pche! Stilgar by to poznal za vteřinu nebo dvě. Ale ten starček prostě jen čekal na někoho, kdo nepřišel. Nakonec se zvedl a odbelhal se pryč. Po všem tom sezení byl celý ztuhlý. Věděl jsem, že už ho živého nikdy nevidím. Měl už velmi blízko k smrti a bylo jisté, že jeho voda přijde nazmar. Ale na tom už nezáleželo.

UKRADENÉ DENÍKY

Leto tohle místo považoval za nejzajímavější ve vesmíru – to místo, kde očekával příchod svého současného Duncana Idaha. Podle lidských měřítek to byl obrovský prostor, centrum složitých sérií katakomb pod jeho Citadelou. Paprskovitě odtud vedly komory třicet metrů vysoké a dvacet metrů široké, rozbíhaly se jako loukotě kola, v jehož ose teď čekal. Jeho vůz byl umístěn uprostřed místnosti, v kulaté klenuté hale čtyři sta metrů v průměru a sto metrů vysoké v nejvyšším místě, které měl přímo nad sebou.

Ty rozměry ho uklidňovaly.

V Citadele bylo časně odpoledne, ale jediné světlo v téhle komoře pocházelo z několika náhodně proplovajících, suspenzorem nadnášených lumin naladěných na tmavě oranžovou. Světlo nedosahovalo příliš daleko do loukotí, ale vzpomínky Letovi připomněly přesnou polohu všeho, co v nich bylo – vody, kostí, prachu jeho předků a všech Atreidů, kteří žili a zemřeli od časů Duny. Všichni tam byli – a navíc pár kontejnerů melanže, které měly budit iluzi, že tohle je celá jeho zásoba, kdyby to někdy došlo až tak daleko.

Leto věděl, proč Duncan přichází. Idaho se dozvěděl, že Tleilaxané připravují nového Duncana, dalšího gholu vytvořeného podle zadání Božského imperátora. Tento Duncan se obával, že po skoro šedesáti letech služby má být nahrazen. Zkázou Duncanů vždycky rozpoutalo něco takového. Nedávno si na Leta počkal vyslanec Gildy a varoval ho, že Iksané dodali Duncanovi laserpal.

Leto se zasmál. Gilda je stále výjimečně citlivá na cokoli, co by mohlo ohrozit jejich hubené dodávky koření. Děsila je myšlenka, že Leto je poslední spojovací článek s písečnými červy, kteří vytvořili původní zásoby melanže.

Když umřu někde, kde není voda, nebude už žádné koření – už nikdy.

Toho se Gilda obávala. A jejich historici-účetní je ujistili, že Leto sedí na největší zásobě melanže ve vesmíru. Tato znalost činila z Gildy skoro spolehlivé spojení.

Zatímco Leto čekal, prováděl cvičení rukou a prstů z benegesseritského odkazu. Ruce byly jeho pýchou. Pod šedou membránou pstruží kůže se daly jejich dlouhé články a proti nim postavené palce použít víceméně jako lidské ruce. Skoro neužitečné ploutvičky, které kdysi byly jeho nohama, byly spíš nepohodlné než ostudné. Mohl se plazit, kutálet a vyrážet tělem ohromující rychlostí, ale občas dopadl na ty ploutvičky, a to bolelo.

Co Duncana zdrželo?

Leto si představil, jak ten muž váhá, jak se dívá z okna na vlnící se obzor Saríru. Vzduch se chvěl horkem. Než Leto sestoupil do krypty, viděl na jihozápadě fatu morgá-

nu. Zrcadlo žáru obracelo a odráželo obraz přes písek a ukazovalo mu řadu muzejních fremenů, jak se plahočí kolem Síčového skanzenu pro poučení turistů.

V kryptě bylo chladno; vždycky tu bylo chladno a vždycky pološero. Loukotě tunelů se zvedaly a klesaly jen pozvolna, aby tudy mohl projet Královský vůz. Některé tunely se za falešnými stěnami táhly celé kilometry daleko, byly to chodby, které si Leto s pomocí iksanských nástrojů udělal sám – zásobovací tunely a tajné průchody.

Jak Leto uvažoval o nadcházejícím rozhovoru, začala se v něm vzmáhat nervozita. Tento pocit mu připadal zajímavý, kdysi si ho docela užíval. Leto věděl, že má toho současného Duncana poměrně rád. Ještě v něm zbývala malá zásoba naděje, že ten člověk nadcházející rozhovor přežije. Občas se to stávalo. Bylo málo pravděpodobné, že Duncan představuje smrtelné nebezpečí, i když s malou možností se muselo počítat vždycky. Leto se to pokoušel vysvětlit jednomu z těch dřívějších Duncanů... přímo v téhle místnosti.

„Bude ti asi připadat divné, že já, se svou silou a mocí, můžu mluvit o štěstí a náhodě,“ řekl tehdy Leto.

Duncan se zlobil. „Vy nenecháváte nic náhodě! Já vás znám!“

„Jak naivní! Náhoda je podstatou našeho vesmíru.“

„Ne náhoda! Darebáctví. A vy jste autorem toho darebáctví!“

„Výborně, Duncane! Darebáctví je ta největší rozkoš. Tím, jak se vyrovnáváme s darebáctvím, zdokonalujeme tvořivost.“

„Vy už nejste ani člověk!“ Ach, jak ten Duncan zuřil.

Leto si uvědomil, že ho to obvinění podráždilo, asi jako zrníčko písku v oku. Držel se zbytků svého kdysi lidského já nepopíratelně vztekle, i když doopravdy zlobit se nemohl – nejvýš dokázal být podrážděn.

„Z tvého života se stalo klišé,“ obvinil ho Leto.

A v té chvíli Duncan vytáhl ze záhybů svého roucha malou výbušninu. Jaké překvapení!

Leto miloval překvapení, i ta ošklivá.

Tohle je něco, co jsem nepředpokládal! A řekl to Duncanovi, který tam stál podivně nerozhodně ve chvíli, kdy se od něj bezpodmínečně vyžadovalo rozhodnutí.

„Tohle vás může zabít,“ řekl Duncan.

„Je mi líto, Duncane. Jen by mě to trochu zranilo, nic víc.“

„Ale říkal jste, že jste to nepředpokládal!“ Duncanovi zaskřípal hlas.

„Duncane, Duncane, absolutní předvídání se pro mě rovná smrti. Jak je smrt nevýslovně nudná!“

Duncan se v posledním okamžiku pokusil odhodit výbušninu stranou, ale materiál byl nestabilní a vybuchl příliš brzo. Duncan zemřel. Nevadí – Tleilaxané ve svých nádržích vždycky měli jiného.

Jedna ze vznášejících se lumin nad jeho hlavou se rozblíkala. Zmocnilo se ho vzrušení. Moneův signál! Věrný Moneo upozorňoval svého Božského imperátora, že Duncan sestupuje do krypty.

Dveře k osobnímu výťahu mezi dvěma chodbami v severozápadním oblouku se otevřely. Vyšel z nich Duncan, na tu dálku malá postavička, ale Letovy oči rozoznaly každý drobný detail – záhyb na lokti uniformy, který mu řekl, že se Idaho někde opíral s bradou v dlani. Ano, na bradě měl ještě stopu ruky. Duncanův pach ho předešel: ten člověk byl plný adrenalinu.

Zatímco Duncan se blížil, Leto mlčel a sledoval detaily. Duncan stále ještě kráčel jako mladík, i když měl už za sebou tak dlouhou službu. Za to mohl děkovat minimálním dávkám koření. Měl na sobě starou atreidskou černou uniformu se zlatým sokolem na levé straně prsou. Zajímavé prohlášení: „Sloužím *starým* Atreidům!“ Vlasy měl stále ještě černé jako čapku z perziánu, jeho rysy byly jako vytesané do kamene, ostré, s vysokými lícními kostmi.

Tleilaxané dělají své gholy dobře, pomyslel si Leto.

Duncan nesl tenkou aktovku tkanou z tmavohnědých vláken, jakou už nosil řadu let. Obvykle obsahovala materiály, na kterých zakládal své zprávy, ale dnes se nadoувala nějakou větší váhou.

Iksanský laserpal.

Idaho při chůzi nespouštěl oči z Letovy tváře. Ta tvář zůstala znepokojivě atreidská, hubené rysy s modro-modrýma očima, jejichž pohled nervózní lidé pociťovali jako fyzický vpád. Vyhlížely z hloubi šedé kápě pstruží kůže, která, jak Idaho věděl, se mohla ve zlomku vteřiny zatáhnout jako ochranný štít – mrknutí tváře, stejně snadné, jako je pro jiné mrknutí oka. Kůže byla v šedavém rámu růžová. Bylo obtížné vyhnout se myšlence, že Letova tvář je něco necudného, poslední připomínka ztraceného lidství uvězněná v něčem cizím.

Idaho se zastavil jen šest kroků od Královského vozu a ani se nepokoušel skrýt své hněvivé odhodlání. Dokonce ani neuvažoval o tom, jestli Leto ví o laserpalu. Tohle Impérium se příliš vzdálilo od atreidské morálky, stalo se neosobním molochem, který na své cestě drtil nevinné. To musí skončit!

„Přišel jsem si s vámi promluvit o Sioně a o jiných věcech,“ řekl Idaho. Přehodil si aktovku tak, aby mohl snadno vytáhnout laserpal.

„No dobrá.“ Letův hlas byl znužený.

„Jediná Siona unikla, ale má stále ještě základnu vzbouřených společníků.“

„A ty si myslíš, že to nevím?“

„Já znám vaši nebezpečnou shovívavost k povstalcům! Co ale neznám, je obsah toho balíčku, který ukradla.“

„Aha, tohle. Má úplné plány Citadely.“

Z Idaha byl na krátký okamžik znovu Letův velitel stráž, hluboce šokovaný takovým porušením bezpečnosti.

„A vy jste ji s tím nechal uniknout?“

„Ne já, ty.“

Idaho při tom obvinění bolestně zkrivil tvář. Nedávno rozhodnutý assassin v něm znovu nabýval vrchu.

„To je všechno, co sebrala?“ zeptal se Idaho.

„Měl jsem u těch plánů dva svazky, kopie svých deníků. Ukradla je také.“

Idaho studoval Letův nehybný obličej. „Co je v těch záznamech? Občas říkáte, že je to deník, občas že historie.“

„Je to kousek z obojího. Dokonce tomu můžeš říkat učebnice.“

„Vadí vám, že ty svazky vzala?“

Leto si dovolil měkký úsměv, který Idaho přijal jako negativní odpověď. Sáhl přitom do tenké aktovky a Letem projela krátká vlna vzrušení. Bude to zbraň, nebo zpráva? Ačkoli základ jeho těla byl schopen odolávat velmi silnému žáru, Leto věděl, že některé části jsou vůči laserpalům zranitelné, obzvlášť tvář.

Idaho vytáhl z aktovky zprávu, a ještě než z ní začal číst, poznal Leto bezpečně všechny signály. Idaho hledal odpovědi, neposkytoval informace. Chtěl ospravedlnění pro čin, k němuž se už rozhodl.

„Objevili jsme Aliin kult na Giedi Primě,“ řekl Idaho.

Leto mlčel, zatímco Idaho vypočítával detaily. *Jak nudné.* Leto nechal své myšlenky volně tékat. Uctívači dávno mrtvé sestry jeho otce dnes sloužili jen jako občasné rozptýlení. A Duncanové jeden jako druhý viděli v takové činnosti podzemní hrozbu.

Idaho přestal číst. Jeho agenti byli pečliví, to se jim nedalo upřít. Nudně pečliví.

„To není nic jiného než oživení kultu Isis,“ podotkl Leto. „Moji kněží a kněžky se aspoň pobaví, až budou potlačovat ten kult a jeho stoupence.“

Idaho zavrtěl hlavou, jako by odpovídal na nějaký vnitřní hlas.

„Bene Gesserit o tom kultu věděl,“ řekl.

Tohle Leta zajímalo.

„Sesterstvo mi nikdy neodpustilo, že jsem jim vzal jejich genetický program,“ podotkl.

„To nemá nic společného s genetickým programem.“

Leto skryl lehké pobavení. Duncanové vždycky byli tak citliví na cokoli, co se týkalo genetického programu, ačkoli někteří z nich občas sloužili jako chovná hřebci.

„Aha,“ řekl Leto. „Benegesseritanky jsou, pravda, trochu šílené, ale šílenství představuje chaotickou zábavnou překvapení. Některá překvapení mohou mít svou hodnotu.“

„Žádnou hodnotu v tom nevidím.“

„Myslíš, že za tímhle kultem bylo Sesterstvo?“ zeptal se Leto.

„Myslím.“

„Vysvětli mi proč.“

„Byla tam svatyně. Jmenovala se ‚Svatyně krispelu‘.“

„Opravdu?“

„A jejich hlavní kněžka měla titul ‚Strážkyně Jessiči-na světla‘. To přece něco naznačuje, ne?“

„To je krásné!“ Leto se nesnažil skrýt pobavení.

„Co je na tom krásného?“

„Spojují mou tetu a mou babičku do jediné bohyně.“

Idaho pomalu zavrtěl hlavou. Nerozuměl ničemu.

Leto si dovolil malé vnitřní zastavení, jen takové drobné mrknutí. Jeho babička uvnitř jeho mysli se o ten kult na Giedi Primě nijak zvlášť nezajímala. Žádala ho, aby ochránil její vzpomínky a její identitu.

„A jaký byl podle tebe účel toho kultu?“ zeptal se Leto.

„Zjevný. Konkurenční náboženství, které by podrylo vaši autoritu.“

„To je příliš jednoduché. Ať už je Bene Gesserit jaký je, prostřačky to určitě nejsou.“

Idaho čekal na vysvětlení.

„Chtějí víc koření!“ řekl Leto. „Víc Ctihodných matek.“

„Takže vás znepokojují, abyste je vyplatil?“

„Zklamal jsi mě, Duncane.“

Idaho jen zíral na Leta. Ten ze sebe vypravil vzdech, který už jeho nové podobě dávno nebyl vlastní. Duncanové byli obvykle bystřejší, ale Leto předpokládal, že tomuhle zatemnil mozek jeho vlastní tajný plán.

„Vybrali si za svůj domov Giedi Primu,“ řekl Leto. „Co to naznačuje?“

„Byla to Harkonnenská pevnost, ale to už je dávná historie.“

„Tvoje sestra tam zemřela jako oběť Harkonnenů. Je tedy správné, že se v tvé mysli spojují Harkonnenové a Giedi Prima. Proč ses o tom nezmínil dřív?“

„Nepovažoval jsem to za důležité.“

Leto stiskl rty. Zmínka o sestře Duncana znepokojila. Ten člověk *rozumem* věděl, že je jen posledním z dlouhé řady tělesných replik, produktů tleilaxanských nádrží, vytvořených z původních buněk. Duncan ale nedokázal uniknout svým obnoveným vzpomínkám. Věděl, že ho Atreidové zachránili z harkonnenského zajetí.

A ať už jsem jinak cokoli, myslel si Leto, *stále jsem Atreides*.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Idaho.

Leto usoudil, že je třeba zakřičet. A to nahlas: „Harkonnenové shromažďovali koření!“

Idaho o celý krok ucouvl.

Leto pokračoval tišeji: „Na Giedi Primě je neobjevená zásoba koření. Sesterstvo se ji snažilo odtamtud dostat a jako zástěrku používalo náboženský kult.“

Idaha to ohromilo. Když byla ta odpověď jednou vyslovena, byla zcela zřejmá.

A mně to uniklo, pomyslel si.

Letův výkřik ho vrhl zpátky do role velitele Královské stráže. Idaho znal ekonomiku Impéria, na nejvyšší míru zjednodušenou: žádné úroky se nepovolovaly; peníze na dřevo. Jediná měna nesla na sobě obraz Letovy tváře v kápi: Božský imperátor. Ale všechno to bylo založeno na koření, na látce, jejíž hodnota, i když už teď obrovská, se stále zvyšovala. Člověk by mohl v příručním zavazadle nést hodnotu celé planety.

„Ovládej peníze a soudy. Lůza ať si vezme to ostatní,“ napadlo Leta. To řekl starý Jacob Broom a Leto slyšel, jak se ten stařec v jeho nitru chechtá. *„Věci se zase tolik nezměnily, Jacobe.“*

Idaho se zhluboka nadechl. „Měli bychom okamžitě upozornit Úřad víry.“

Leto mlčel.

Idaho to vzal jako pobídku, aby pokračoval, a pustil se do dalších zpráv, ale Leto naslouchal jen zlomkem vědomí. Bylo to jako monitorovací okruh, který jen zaznamenával Idahova slova a činy a občas je zesiloval pro nějakou vnitřní poznámku.

A teď chce mluvit o Tleilaxu.

To je pro tebe nebezpečná půda, Duncane.

Ale pro Leta to otevřelo nový proud úvah.

Ti úskoční Tleilaxané stále ještě produkují mé Duncany z původních buněk. Dělají věc, kterou náboženství zakazuje, a oni i já to víme. Nepovolují umělé genetické manipulace s lidmi. Ale Tleilaxané se dozvěděli, jak si cením svých Duncanů jako velitelů své stráže. Nemyslím, že tuší, jak mě to zároveň baví. Baví mě, že jméno Idaho teď nese řeka, zatímco dřív to byla hora. Ta hora už neexistuje. Srovnali jsme ji se zemí, když jsme potřebovali materiál na vysoký val, který ohraničuje můj Sarír.

Tleilaxané samozřejmě vědí, že občas připouštím Duncany zpátky do svého vlastního genetického programu. Duncanové představují sílu kříženců, jako voříšci mezi psy... a ještě mnohem víc. Každý oheň musí mít svůj tlumič.

Měl jsem v úmyslu zkřížit tohohle se Sionou, ale to teď už možná nepůjde.

Pche! Říká, že chce, abych „zasáhl“ proti Tleilaxanům. Proč tu otázku nepoloží rovnou? „Chystáte se mě nahradit?“

Jsem v pokušení mu to říct.

Idaho znovu sáhl do tenké aktovky. Letovu zadumanému vědomí to neuniklo.

Laserpal, nebo další zprávy? Jen další zprávy.

Duncan zůstává ostražitý. Nechce se jenom ujistit, že o jeho záměru nic nevím, ale chce další „důkazy“, že si nezasloužím jeho věrnost. Dlouho váhá. Odjakživa byl takový. Mokrát jsem mu řekl, že nepoužiji své schopnosti předvídat k tomu, abych určil okamžik svého odchodu z téhle starobylé podoby. Ale on o tom pochybuje. Vždycky to byl pochybovač.

Tahle jeskynní komora pohlcuje jeho hlas, a nebýt mé citlivosti, maskoval by zdejší zatuchlý vzduch i chemické důkazy jeho strachu. Odsunu jeho hlas z bezprostředního vědomí. Jak nudným se tenhle Duncan stal! Opakuje historii, historii Sioniny vzpoury – a nepochybně chce dodat nějaké osobní kázání ohledně jejího posledního dobrodružství.

„To není obyčejná vzpoura!“ říká.

Tím mě znova probudí! Hlupák! Všechny vzpoury jsou obyčejné a strašlivě nudné. Všechny jako by byly opsány podle jednoho vzoru, jedna se více či méně podobá druhé. Jejich hnací silou je závislost na adrenalinu a touha získat osobní moc. Všichni vzbouřenci jsou tajní aristokraté. Proto je dokážu tak snadno obrátit na svou stranu.

Proč mě ti Duncanové nikdy neposlouchají, když jim to vysvětluji? I s tímhle konkrétním Duncanem jsem tuhle debatu už jednou vedl. Byl to jeden z našich prvních sporů a odehrál se přímo tady v kryptě.

„Umění vlády vyžaduje neodevzdat nikdy iniciativu radikálním živlům,“ řekl.

Jak pedantické. Radikálové rostou v každé generaci a nesmí se tomu bránit. To ostatně myslel tím „odevzdat iniciativu“. Chce je rozdrtit, potlačit, ovládat je, předcházet jim. Je sám živoucím důkazem, že mezi policejní myslí a vojenskou myslí je jen velmi malý rozdíl.

Řekl jsem mu: „Radikálů se musíš bát jen tehdy, když se je snažíš potlačit. Musíš jim dokázat, že využiješ to nejlepší, co ti můžou nabídnout.“

„Jsou nebezpeční. Jsou nebezpeční!“ Myslí si, že opakováním vytvoří nějaký druh pravdy.

Pomalu, krok za krokem mu vysvětluji svou metodu, a dokonce se zdá, že poslouchá.

„To je jejich slabost, Duncane. Radikálové vždycky vidí věci v příliš jednoduchých pojmech – černá a bílá, dobro a zlo, oni a my. Tím, že složité věci pojmají takhle, dávají průchod zmatku. Umění vlády, jak ty tomu říkáš, je ovládání chaosu.“

„Nikdo si neporadí s každým překvapením.“

„Překvapení? Kdo mluví o překvapení? Chaos není překvapení. Má své předvídatelné rysy. Zaprvé odstraňuje pořádek a posiluje extrémní prvky.“

„Ale o to se přece radikálové snaží! Snaží se přece otrást řádem, aby se mohli chopit moci!“

„To si myslí, že dělají. Ve skutečnosti vytvářejí nové extrémisty, nové radikály, a pokračují v tom starém procesu.“

„A co radikál, který pochopí složitost věcí a půjde po vás tímhle způsobem?“

„To není radikál. To je soupeř o vůdcovství.“

„Ale co uděláte?“

„Toho můžeš přibrat k vládě, anebo zabít. Tak přece vznikl boj o vůdcovství na té úplně základní úrovni.“

„No dobře, ale co mesiášové?“

„Jako můj otec?“

Duncanovi se ta otázka nelíbí. Ví, že určitým zvláštním způsobem jsem i já svým otcem. Ví, že mohu mluvit hlasem i osobností svého otce, že vzpomínky jsou přesné, neupravované a nelze jim uniknout.

Neochotně odpoví: „No... ano, jestli chcete.“

„Duncane, já jsem jedním z nich a já to vím. Nikdy neexistoval skutečně nesobecký vzbouřenec, jen pokrytci – vědomí pokrytci a nevědomí pokrytci, to nehraje roli.“

To vzbudí v mých zděděných pamětech malé sršní hnízdo. Někteří z nich se nikdy úplně nevzdali víry, že oni a jedině oni měli klíč k řešení všech problémů lidstva. No, v tom jsou stejní jako já. Můžu s nimi soucítit, i když jim dokazuji, že jejich neúspěch je sám o sobě dokladem opaku.

Ovšem jsem nucen je zahnat. Nemá smysl se jimi zabírat. Vědí, že jsou stěží něco víc než palčivé připomínky... stejně jako tenhle Duncan, který přede mnou stojí s laserpalem...

Velicí bohové! Zamyslel jsem se a on toho využil. Má v ruce laserpal a míří na mou tvář.

„Ty, Duncane? Ty jsi mě také zradil?“

Et tu, Brute?

Každé vlákénko Letova vědomí bylo teď napnuto do krajnosti. Cítil, jak sebou jeho tělo škube. Červí tělo mělo vlastní vůli.

Idaho výsměšně řekl: „Pověz mi, Leto, kolikrát musím splatit dluh věrnosti?“

Leto rozpoznal tu vnitřní otázku: „Kolik mých já už bylo?“ Duncanové to vždycky chtěli vědět. Každý Duncan se ptal – a odpověď je nikdy neuspokojila. Pochybovali.

Leto se zeptal svým nejsmutnějším Muad'Dibovským hlasem: „Copak ty nejsi hrdý na můj obdiv, Duncane? Nikdy tě nenapadlo, co to v tobě je, že si tě přejí neustále mít za společníka, po celá ta staletí?“

„Víš, že jsem pošetilý hlupák!“

„Duncane!“

Hlas rozhněvaného Muad'Diba každým Duncanem spolehlivě otrásl. I když Idaho věděl, že žádná benesserit'anka nikdy nezvládla sílu Hlasu tak jako Leto, dalo se čekat, že toho hlasu uposlechne. Laserpal se mu v ruce zachvěl.

To stačilo. Leto se prudce skutálel z Královského vozu. Idaho ho nikdy neviděl takhle opustit vůz a ani netušil, že se to může stát. Vyžadovalo to jen dvě věci: aby jeho červí tělo vycítilo bezprostřední nebezpečí a aby on sám to tělo uvolnil. Zbytek už proběhl automaticky a rychlost té akce překvapila dokonce i Leta samotného.

Jeho hlavní starostí byl laserpal. Mohl by mu ošklivě ublížit, ale jen málokdo věděl, jak si jeho předčerví tělo dokáže poradit s žářem.

Leto zasáhl Idaha, ještě když se kutálel, a laserpal uhnul v okamžiku výstřelu. Jedna z těch zbytečných ploutví, které bývaly Letovým nohama, mu do vědomí vyslala palčivý signál kruté bolesti. Na okamžik nebylo nic než bolest. Ale červí tělo jednalo dál samo a reflexy uvolnily prudký záchvat záškubů. Leto slyšel, jak praskají kosti. Laserpal odlétl daleko po podlaze křečovitým trhnutím Idahovy paže.

Leto se odkutálel z Idaha a připravil se na nový útok, ale nebylo to potřeba. Zraněná ploutev stále bolela a on vycítil, že špička je spálená. Pstruží kůže už to zranění pokryla. Bolest se zmírnila do nepříjemného pulzování.

Idaho se pohnul. Nebylo pochyb, že je smrtelně zraněný. Hruď měl viditelně rozdrčenou. Dýchání mu zjevně působilo muka, ale otevřel oči a podíval se na Leta.

Jak jsou tyto morální posedlosti vytrvalé! myslel si Leto.

„Siona,“ vyrazil ze sebe Idaho.

Leto viděl, že Duncana v té chvíli opustil život.

Zajímavé, pomyslel si Leto. Bylo by možné, že tenhle Duncan a Siona... Ne! Tenhle Duncan se vždycky s upřímným pohrdáním ušklíbal nad Sioninou pošetilostí.

Leto znovu vylezl na Královský vůz. Tohle bylo o vlásek. Nebylo pochyb, že Idaho mířil na mozek. Leto si byl vždycky vědom, že jeho nohy a ruce jsou zranitelné, ale nikomu neprozradil, že jeho mozek už není přímo spojen s jeho tváří. Dokonce už to ani nebyl mozek lidských rozměrů, ale táhl se v jednotlivých uzlinách celým jeho tělem. To nesvěřil nikomu – jen svým deníkům.

Ach, ty krajiny, které jsem viděl! A ti lidé! Ty daleké toulky fremenů a všech těch ostatních. Dokonce i zpátky do mýtu, na Terru. Ach, ty lekce v astronomii a v intrikách, ta stěhování, ty neuspořádané lety, ty útky, při nichž tolikrát bolely nohy i plíce, útky tolika nocemi na tolika kosmických skvrnkách, kde jsme bránili své pomíjivé pozice. Říkám vám, že jsme zázrak – a mé vzpomínky mi nedovolí ani v nejmenším o tom pochybovat.

UKRADENÉ DENÍKY

Žena pracující u maličkého stolku u zdi byla příliš velká na drobnou židličku, na které seděla. Venku bylo dopoledne, ale v téhle místnůstce bez oken hluboko pod městem Onn svítila jen jediná iluminační koule vysoko v rohu. Byla naladěna do teple žluté barvy, ale její světlo nezahnało šedou účelovost malé místnosti. Stěny a strop pokrývaly stejné čtverce matně šedého kovu.

Byl tu jen jeden další kus nábytku, úzké lůžko s tenkým slamníkem, pokrytým bezvýraznou šedou dekou. Bylo jasné, že nic z toho nebylo původně určeno pro obyvatelku místnosti.

Měla na sobě tmavomodrou kombinézu, která se jí napínala přes široká ramena, jak se hrbila nad stolem.

Lumina osvětlovala nakrátko ostříhané světlé vlasy a pravou stranu její tváře, zdůrazňovala mohutnou hranatou bradu. Brada se pohybovala s bezhlesými slovy a její silné prsty soustředěně tiskly klávesy malé klávesnice na stole. Zacházela se strojem s úctou zrozenou ze strachu, časem přetvořeného v bojácné vzrušení. Dlouhé používání stroje však oba tyto pocity vymazalo.

Jak psala, slova se objevovala na obrazovce skryté v jednom čtverci na zdi, který se odhalil po sklopení stolní desky.

„Siona pokračuje v akcích předpovídajících násilný útok na Vaši svatou osobu,“ psala. „Drží se neochvějně cíle, který si vytkla. Dnes mi řekla, že dá kopie ukradených knih skupinám, jejichž loajalitu k Vám nelze věřit. Jmenovanými příjemci jsou Bene Gesserit, Gilda a Iksané. Říká, že knihy obsahují Vaše šifrovaná slova a že těmito dary hodlá získat překlad Vašich svatých slov.“

Pane, nevím, jaká velká odhalení mohou být obsažena v těch stránkách, ale pokud obsahují něco, co by mohlo ohrozit Vaši svatou osobu, snažně Vás prosím, abyste mě zprostil mého slibu poslušnosti vůči Sioně. Nechápu, proč jste mě přiměl tuto přísahu složit, ale obávám se jí.

Zůstávám Vaší oddanou služebnicí, Nayla.“

Židle zavržala, jak se Nayla narovнала a přemýšlela o svých slovech. V místnosti nastalo téměř absolutní ticho, protože byla velmi dobře izolována. Bylo slyšet jen Naylin lehký dech a vzdálené pulzování strojů, slyšitelné spíš v podlaze než ve vzduchu.

Nayla se dívala na svůj dopis na obrazovce. Byl určen výhradně očím Božského imperátora, ale bylo k němu potřeba víc než svaté pravdomluvnosti. Vyžadoval hlubokou upřímnost, jež ji vyčerpávala. Nakonec kývla a zmáčkla klávesu, která slova zašifruje a připraví je pro odeslání. Sklonila hlavu a v duchu se pomodlila, než znova skryla stůl ve zdi. Věděla, že touto akcí dopis odešle. Bůh osobně implantoval do její hlavy malé zařízení, nechal ji odpřisáhnout mlčení a varoval ji, že může přijít doba, kdy k ní promluví tou věcí v její hlavě. Nikdy to neudělal. Měla podezření, že to zařízení vytvořili Iksané. *Vypadalo* to na ně. Ale

udělal to sám Bůh a ona nemohla zahnat podezření, že v té věci je *počítač*, že může být zakázána Velkou konvencí.

„Nestvoříš stroj k obrazu mysli člověka!“

Nayla se otrásla. Vstala a odsunula židli na obvyklé místo vedle lůžka. Její těžké, svalnaté tělo napnulo tenké modré oblečení. Bylo v ní něco neochvějně odhodlaného, jako by se soustavně přizpůsobovala velké fyzické síle. Obrátila se k lůžku zády a pečlivě prohlédla místo, kde byl předtím stůl. Byl to teď jen obyčejný kovový panel jako všechny ostatní. Žádné vlákno, žádný vlas, ve šterbině se nezachytilo nic, co by mohlo prozradit jeho tajemství.

Nayla se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a vyšla ze dveří pokoje do šedé chodby tlumeně osvětlené bílými, daleko od sebe zavěšenými luminami. Zvuky strojů tu byly hlasitější. Zahnula doleva a za pár minut už byla u Siony v poněkud větší místnosti. Uprostřed stál stůl a na něm byly rozloženy věci ukradené z Citadely. Scénu osvětlovaly dvě stříbřité luminy – Siona seděla u stolu a vedle ní stál asistent jménem Topri.

Nayla Sionu neochotně obdivovala, ale Topri, to byl člověk, který si nezasloužil nic než ostrou nechut'. Byl to nervózní tlustý chlapík s vykulenýma zelenýma očima, rozpláclym nosem a tenkými rty nad rozpolcenou bradou. Topri kvákavě promluvil:

„Podívej se, Naylo! Podívej, co Siona našla mezi stránkami těch dvou knih.“

Nayla zavřela a zamkla jediné dveře do místnosti.

„Moc mluvíš, Topri,“ řekla Nayla. „Jsi žvanil. Jak jsi mohl vědět, že jsem v chodbě sama?“

Topri zbledl. Na tváři se mu usadil rozhněvaně podmračený výraz.

„Bohužel má pravdu,“ přidala se Siona. „Proč myslíš, že jsem chtěla, aby Nayla věděla o mém objevu?“

„Svěřuješ jí přece všechno!“

Siona se obrátila k Nayle. „Víš, proč ti věřím, Naylo?“ Položila tu otázku mdlým hlasem bez emocí.

Nayla potlačila náhlý záchvat strachu. Objevila snad Siona její tajemství?

Zklamala jsem svého Pána?

„Neumíš mi odpovědět?“ naléhala Siona.

„Dala jsem ti někdy příčinu k opačnému názoru?“ odpovíděla Nayla otázkou.

„To není dostatečný důvod k důvěře,“ zavrtěla hlavou Siona. „Nic takového jako dokonalost neexistuje – ani u člověka, ani u stroje.“

„Tak proč mi tedy věříš?“

„Tvá slova a tvé činy se vždycky shodují. To je vzácná vlastnost. Například nemáš ráda Topriho a ani se nesnažíš tu nechuť zakrýt.“

Nayla pohlédla na Topriho, který si odkašlal.

„Nevěřím mu,“ kývla Nayla.

Ta slova se jí zrodila v mozku a vyskočila z úst bezmyšlenkovitě. Teprve když je vyslovila, uvědomila si, z čeho její nechuť pramení: Topri by pro osobní zisk zradil kohokoli.

Objevil snad mé tajemství?

Topri se stále ještě mračil, když řekl: „Nehodlám tedy jen tak stát a klidně snášet tvoje výpady.“ Obrátil se k odchodu, ale Siona ho gestem zastavila. Topri zaváhal.

„I když mluvíme starými fremenskými slovy a přísaháme si navzájem věrnost, není to to hlavní, co nás spojuje,“ řekla Siona. „Všechno záleží na tom, jak kdo jedná. Jen to beru v úvahu. Rozumíte mi oba?“

Topri automaticky přikývl, ale Nayla zavrtěla hlavou.

Siona se na ni usmála. „Ty nikdy nesouhlasíš s mými rozhodnutími, viď, Naylo?“

„Ne.“ To slovo ze sebe vypravila jen s velkým úsilím.

„A nikdy ses nesnažila skrývat svůj nesouhlas, a přitom mě vždycky poslechněš. Proč?“

„Přísahala jsem.“

„Ale já jsem už říkala, že to nestačí.“

Nayla věděla, že se potí, věděla, že ji to prozrazuje, ale nemohla se pohnout. *Co mám dělat? Přísahala jsem Bohu, že budu Sionu poslouchat, ale to jí nemůžu říct.*

„Musíš odpovědět na mou otázku,“ naléhala Siona.

„Přikazuji ti to.“

Nayla se prudce nadechla. Tohle bylo dilema, kterého se nejvíc bála. Z toho nebylo cesty ven. V duchu se pomodlila a tiše promluvila.

„Přísahala jsem Bohu, že tě poslechnu.“

Siona radostně zatleskala a zasmála se.

„Já to věděla!“

Topri se zahihňal.

„Mlč, Topri,“ okřikla ho Siona. „Nesnažím se *tebe* něco naučit. Ty nevěříš v nic, dokonce ani v sebe ne.“

„Ale já...“

„Mlč, řekla jsem! Nayla věří. Já věřím. To nás spojuje. Víra.“

Topriho to ohromilo. „Víra? Ty věříš v...“

„Ne v Božského imperátora, ty hlupáku! Věříme ve vyšší sílu, která se vypořádá s tyranem Červem. My jsme ta vyšší síla.“

Nayla se nejistě nadýchla.

„To je v pořádku, Naylo,“ chlácholila ji Siona. „Mně je jedno, odkud bereš svou sílu, pokud věříš.“

Nayla se dokázala usmát, pak už se smála zeširoka. Nikdy ji víc neohromila moudrost jejího Pána. *Můžu říct pravdu a ona mému Bohu jen prospěje!*

„Pojď, ukážu ti, co jsem našla v těch knihách,“ řekla Siona. Ukázala na několik listů obyčejného papíru na stole. „Byly zastrčené mezi stránkami.“

Nayla obešla stůl a podívala se na ně.

„Nejdřív tohle.“ Siona zvedla předmět, kterého si Nayla nevšimla. Byl to tenký pramínek... a něco, co vypadalo jako...

„Květina?“ zeptala se Nayla.

„Bylo to mezi dvěma listy papíru. Na papíře bylo napsáno tohle.“

Siona se naklonila přes stůl a přečetla: „Pramínek Ghaniminých vlasů s květem primule, který mi jednou přinesla.“

Siona se podívala na Naylu a řekla: „Náš Božský imperátor je sentimentální. To je slabost, kterou bych od něj nečekala.“

„Ghanima?“ zeptala se Nayla.

„Jeho sestra! Vzpomeň si na Ústní historii.“

„Aha... aha, ano. Modlitba ke Ghanimě.“

„A teď si poslechni tohle.“ Siona vzala do ruky další list papíru a četla z něj.

*„Písečná pláž, šedá jak mrtvá tvář,
zelený příliv mraky zrcadlí;
stojím na tmavém vlhkém pobřeží,
chladná pěna mi nohy omývá.
Cítím kouř z dřeva naplaveného.“*

Siona se znovu podívala na Naylu. „Tohle je označeno jako ‚Slova, která jsem napsal, když mi oznámili Ghaniminu smrt.‘ Co si o tom myslíš?“

„On... on miloval svou sestru.“

„Ano! Je *schopen* lásky. Ano! Konečně jsme ho dostali.“

Někdy si dopřávám safari, na jaká se nemůže vypravit žádná jiná bytost. Ponořím se do svého nitra po ose vzpomínek. Jako dítě, které vypráví o prázdninovém výletě, se pustím do svého námětu. Řekněme... ženy intelektuálky! Postupuji do hlubin oceánu svých předků. Jsem velká okřídlená ryba v hlubinách. Ústa mého vědomí se otevřou a já je polapím! Občas... občas ulovím určité osobnosti zaznamenané historií. Jaká soukromá radost to je žít znova život někoho takového, zatímco se vysmívám akademickému předstírání, které se domnívá, že stvořilo biografii.

UKRADENÉ DENÍKY

Moneo sestupoval do krypty smutně odevzdaný. Před povinnostmi, které teď na něj čekaly, nebylo úniku. Božský imperátor bude potřebovat malou chvíli na to, aby želel ztráty dalšího Duncana... ale pak půjde život dál... a dál... a dál...

Výtah tiše sjížděl dolů, jako vždycky s naprostou iksanskou spolehlivostí. Jednou, jen jednou Božský imperátor vykřikl na svého majordoma: „Moneo! Občas mě napadá, jestli i *tebe* nevyrobili Iksané!“

Moneo ucítil, jak se výtah zastavil. Dveře se otevřely a on vyhlédl do krypty na tmavou siluetu Královského vozu. Nic nenaznačovalo, že si Leto jeho příchodu všiml. Majordom si povzdechl a vykročil na dlouhou cestu přítmím, kde jeho kroky rezonovaly mnohonásobnou ozvěnou. U vozu leželo na podlaze tělo. Tohle nebylo *déjà vu*. To bylo jen povědomé.

Jednou, v počátcích služby, mu Leto řekl: „Tobě se tohle místo nelíbí, Moneo. Já to vidím.“

„Ne, Pane.“

Moneo bez velké námahy slyšel svůj vlastní hlas, mladší a naivní. A hlas Božského imperátora, jak odpovídá:

„Ty si nemyslíš, že mauzoleum je uklidňující místo, Moneo. Já v něm nacházím zdroj nekonečné síly.“

Moneo si vzpomínal, že tehdy chtěl co nejrychleji změnit téma. „Ano, Pane.“

Leto trval na svém: „Je tady jen několik mých předků. Je tu Muad'Dibova voda. Samozřejmě jsou tu Ghani a Hárk al-Ada, ale to nejsou *moji* předci. Ne, jestli existuje nějaká skutečná krypta *mých* předků, jsem to já sám. Tohle jsou většinou Duncanové a produkty mého genetického programu. Ty tu taky jednoho dne budeš.“

Moneo si uvědomil, že mu vzpomínky zpomalily krok. Povzdechl si a znovu přidal. Leto občas dokázal být divoce netrpělivý, ale teď zatím nijak nereagoval. Přesto si Moneo nemyslel, že si jeho příchodu nevšiml.

Leto ležel s očima zavřenýma a jen jeho ostatní smysly zaznamenávaly Moneův pohyb po kryptě. Myšlenky na Sionu zaměstnávaly Letovo vědomí.

Siona je můj zapřísáhlý nepřítel, říkal si. Nepotřebuji Naylina slova, aby mi to potvrdila. Siona je žena činu. Žije na povrchu obrovských energií, které mě naplňují radostnými představami. Nemohu uvažovat o těch živoucích energiích bez pocitu extáze. Jsou pro mě důvo-

dem k životu, ospravedlněním všeho, co jsem kdy udělal... dokonce i mrtvoly tohohle pošetilého Duncana, která tu leží přede mnou.

Uši Letovi řekly, že Moneo ještě nepřešel ani polovinu vzdálenosti ke Královskému vozu. Pohyboval se pomaleji a pomaleji, pak znova přidal.

Jaký dar mi Moneo dal svou dcerou, myslel si Leto. Siona je svěží a cenná. Ona je nová, zatímco já jsem sbírka zastaralého, pozůstatek prokletého, ztraceného, zbloudilého. Jsem těmi číhajícími kousky historie, které se ztratily z dohledu v průběhu celé naší minulosti. Takovou hromadu harampádí si nikdy nikdo nedokázal představit.

V té chvíli Leto nechal defilovat za svýma očima celou svou minulost, aby jeho vnitřní životy viděly, co se stalo v kryptě.

Drobnosti, to je moje!

Ale Siona... Siona je jako čistá tabulka, na které ještě mohou být napsány velké věci.

Chráním tu tabulku s nekonečnou péčí. Připravuji ji a čistím.

Co tím Duncan myslel, když volal její jméno?

Moneo se blížil k vozu pokorně, ale hluboce soustředěn. Božský imperátor přece určitě nespí.

Leto otevřel oči a podíval se dolů na Monea, který se zastavil vedle mrtvoly. Pozorovat majordoma v té chvíli byl pro něj požitek. Moneo měl na sobě bílou atreidskou uniformu bez všech odznaků svého úřadu, což byl jemný náznak. Jeho tvář, skoro stejně známá jako Letova, mu byla dostatečným odznakem. Výraz v jeho klidných rysech se nezměnil. Husté pískové vlasy mu ležely na hlavě ve dvou stejných uhlazených částech. Hluboko v šedých očích měl ten náznak přimosti, který přichází s velkou osobní mocí. Ten pohled měnil jedině v přítomnosti Božského imperátora, a občas ani to ne. Ani jednou se nepodíval na tělo ležící na podlaze krypty.

Když Leto dál mlčel, Moneo si odkašlal a začal: „Jsem smuten, Pane.“

Výborně! myslel si Leto. Ví, že mám kvůli těm Duncanům opravdové výčitky svědomí. Viděl jejich záznamy, vi-

děl jich i dost mrtvých. Ví, že jen devatenáct Duncanů zemřelo tím, co lidé obvykle označují za přirozenou smrt.

„Měl iksanský laserpal,“ vysvětlil Leto.

Moneo zalétl pohledem rovnou ke zbrani ležící vlevo na podlaze krypty, což dokazovalo, že už ji viděl. Znovu se podíval na Leta a přejel pohledem po obrovském těle.

„Jste zraněn, Pane?“

„Nepodstatně.“

„Ale poranil vás.“

„Ty ploutve jsou mi na nic. Během dalších dvou set let zmizí úplně.“

„Zlikviduji Duncanovo tělo osobně, Pane,“ řekl Moneo. „Je někde...“

„Ten kus mého těla, který spálil, je na popel. Necháme ho rozfoukat. Tohle je vhodné místo pro popel.“

„Jak můj Pán poručí.“

„Než odstraníš tělo, zneškodni ten laserpal a nech ho někde, abych ho mohl předat iksanskému vyslanci. Pokud jde o toho člověka z Gildy, který nás varoval, pošli mu *osobně* deset gramů koření. A naše kněžky na Giedi Primě by měly být upozorněny, že je tam někde skrytá zásoba melanže, patrně starý harkonnen-ský kontraband.“

„Co s ním mají udělat, až ho najdou, Pane?“

„Zaplaťte z toho Tleilaxu nového gholu. Zbytek přijde do našich skladů tady v kryptě.“

„Ano, Pane.“ Moneo přijal rozkazy pokývnutím, gestem, které nebylo tak docela poklonou. Očima se setkal s Letovým pohledem.

Leto se usmál. Myslel si: *Oba víme, že Moneo neodejde, aniž by se zmínil o tom, co nás oba nejvíc znepokojuje.*

„Viděl jsem tu zprávu o Sioně,“ řekl Moneo.

Leto se usmál ještě víc. S Moneem byla v takových chvílích opravdu radost jednat. Jeho slova vyjadřovala mnoho věcí, o kterých spolu nemuseli otevřeně diskutovat. Jeho slova a činy se dokonale shodovaly, netajil se tím, co oba věděli, že totiž i on má špehy všude. Měl samozřejmě starost o svou dceru, ale chtěl, aby bylo jas-

né, že jeho starost o Božského imperátora zůstává na prvním místě. Protože Moneo prošel stejným vývojem, věděl velmi přesně, jak křehký je Sionin současný osud.

„Copak jsem ji sám nestvořil, Moneo?“ zeptal se Leto. „Copak jsem neurčil její předky i její výchovu?“

„Je to má jediná dcera, mé jediné dítě, Pane.“

„Jistým způsobem mi připomíná Hárk al-Adu,“ řekl Leto. „Z Ghani v ní mnoho není, i když někde přece jen musí být. Třeba se vrací k našim předkům z genetického programu Sesterstva.“

„Proč to říkáte, Pane?“

Leto uvažoval. Potřebuje Moneo vědět, co je na jeho dceři divného? Siona se občas ztrácí z jeho předzvěstných vizí. Zlatá stezka zůstává, ale Siona mizí. A přitom... ona není věštkyň. Je jedinečný jev... a jestli přejíže... Leto se rozhodl, že nebude narušovat Moneovu výkonnost zbytečnými informacemi.

„Vzpomeň si na svou vlastní minulost,“ řekl Leto.

„Je to tak, Pane. A ona má takovou sílu, o mnoho větší, než jsem kdy měl já. Ale proto je také nebezpečná.“

„A nechce tě poslechnout,“ dodal Leto.

„Ne, ale mám mezi jejími vzbouřenci svého člověka.“

To bude Topri, pomyslel si Leto.

Nebylo potřeba většeb k poznání, že Moneo bude mít někde na místě agenta. Od smrti Sioniny matky si byl Leto stále jistější tím, co Moneo udělá. Naylina podezření ukazovala na Topriho. A Moneo teď odhaloval své obavy a své činy a nabízel je výměnou za další bezpečí své dcery.

Jaká škoda, že zplodil jen jedno dítě.

„Vzpomeň jsi, jak jsem za podobných okolností jednal s tebou,“ řekl Leto. „Znáš požadavky Zlaté stezky stejně dobře jako já.“

„Ale já jsem byl mladý a pošetilý, Pane.“

„Mladý a ztřeštěný, ale pošetilý nikdy.“

Moneo se při té lichotce napjatě usmál a v myšlenkách se stále víc a víc ubezpečoval, že zná Letovy záměry. *Ale ta nebezpečí!*

Leto tuto jeho víru ještě podpořil, když řekl: „Víš, jak moc rád mám překvapení.“

To je pravda, pomyslel si Leto. Moneo to ví. Ale i když mě Siona překvapuje, připomíná mi to, čeho se nejvíc bojím – opakování a nudy, která může zničit Zlatou stezku. Podívej se, jak mě nuda dočasně vydala do Duncanovy moci! Siona je kontrast, podle kterého rozeznávám své nejhlubší obavy. Moneova starost o mě má reálný podklad.

„Můj agent bude dál sledovat její nové společníky, Pane,“ pokračoval Moneo. „Ti se mi nelíbí.“

„Její společníci? Sám jsem měl před dávnou dobou takové společníky.“

„Povstalice, Pane? Vy?“ Monea to upřímně překvapilo.

„Copak jsem už nedokázal, že jsem přítelem povstání?“

„Ale, Pane...“

„Chyb naší minulosti je víc, než by sis myslel!“

„Ano, Pane.“ Monea to ohromilo, ale byl pořád zvedavý. A věděl, že Božský imperátor bývá po smrti některého Duncana občas povídavý. „Vy jste musel vidět hodně vzpour, Pane.“

Letovy myšlenky se mimoděk ponořily do vzpomínek vyvolaných těmi slovy.

„Ach, Moneo,“ zamumlal. „Na svých cestách v bludištích předků jsem poznal nesčetná místa a události, které bych nikdy nechtěl vidět opakovaně.“

„Umím si představit vaše vnitřní cesty, Pane.“

„Ne, neumíš. Viděl jsem národy a planety v takových množstvích, že dokonce i v představivosti ztrácejí význam. Ty krajiny, jimiž jsem prošel! Ta kaligrafie cizích cest zahlédnutých z vesmíru a vtisknutých do mého vnitřního zraku! Ty zvětralé sochy soutěsek a skal a galaxií mi vnukly jistotu, že jsem jen moucha.“

„Vy ne, Pane. Vy určitě ne.“

„Méně než moucha! Viděl jsem lidi a jejich neplodné společnosti v tak stejných postaveních, že mě jejich nesmyslnost naplňuje nudou, slyšíš mě?“

„Nechtěl jsem rozhněvat svého Pána,“ řekl Moneo mírně.

„Ty jsi mě nerozhněval. Občas mě podráždíš, nic víc. Neumíš si představit, co jsem viděl – kalífové a mdžídové, rakáhové, rádžové a bašáři, králové a imperátoři, pri-

mitové a prezidenti – všechny jsem je viděl. Feudální náčelníky, do jednoho. Každý z nich byl malý farao.“

„Odpusťte mi mou troufalost, Pane.“

„Zatracení Římani!“ vykřikl Leto.

Oslovil v duchu své předky. „*Zatracení Římani!*“

Jejich smích ho vyhnal z té vnitřní arény.

„Nerozumím, Pane,“ odvážil se Moneo.

„To je pravda. Nerozumíš. Římani šířili tu faraonskou nemoc jako farmáři rozsévající zrna budoucí sklizně – cízary, císaře, cary, imperátory, casery... palatýny... zatracení faraoni!“

„Moje vědomosti neobsahují všechny ty tituly, Pane.“

„Já jsem možná poslední z nich. Modli se, ať je to tak.“

„Jak můj Pán poručí.“

Leto se na něj zadíval. „My dva jsme vrahové mýtů, Moneo. To je náš společný sen. Ujistěuji tě z těchto svých olympských výšin, že vláda je sdílený mýtus. Když zemře mýtus, zemře i vláda.“

„To jste mě učil, Pane.“

„To armáda, ten lidský stroj, vytvořila náš současný sen, přáteli.“

Moneo si odkašlal.

Leto rozeznal drobné náznaky majordomovy netrpělivosti.

Těm slovům o armádách Moneo rozumí. Ví, že to byl bláznivý sen, ta představa, že jsou armády základním nástrojem vlády.

Když Leto dál mlčel, Moneo přešel k laserpalu a sebral ho z chladné podlahy krypty. Začal ho zneškodňovat.

Leto ho sledoval a přemýšlel o tom, že tato drobná scéna v sobě obsahuje podstatu armádních mýtů. Armáda pečovala o technologii, protože moc strojů připadá krátkozrakým tak zřejmá.

Laserpal je jenom zbraň. Ale všechny stroje selžou nebo jsou překonány. Armáda se však stále modlí k takovému věcem – je jimi fascinována a zároveň se jich bojí. Podívejte se, jak se lidé bojí Iksanů. I armáda v hloubi duše ví, že je jako čarodějův učeň. Rozpoutává síly, které pak už nikdy nedokáže dostat zpátky do lahve.

Naučím je ještě jedno kouzlo.

Leto pak promluvil k davům v sobě:

„Vidíte? Moneo zneškodnil ten smrtící nástroj. Tady přerušeny spoj, tam rozmáčknutá malá komůrka.“

Leto začichal. Ucítit estery konzervačního oleje a pach Moneova potu.

Stále ještě promlouval do sebe: „Ale duch není mrtev. Technologie přináší anarchii. Náhodně rozsévá tyhle nástroje. A s nimi přichází popud k násilí. Schopnost vyrábět a užívat divoce ničivé nástroje se nevyhnutelně dostává k menším a menším skupinkám, až je nakonec takovou skupinkou jedinec.“

Moneo se vrátil na stejné místo pod Letem a držel zneškodněný laserpal v pravé ruce. „Na Parelle a na planetách Danu se mluví o novém džihádu proti takovýmhle věcem.“

Moneo zvedl laserpal a usmál se, čímž naznačil, že zná paradoxy takových prázdných snů.

Leto zavřel oči. Davy v něm se chtěly hádat, ale zahnal je a myslel si: *Džihády vytvářejí armády. Služebnícký džihád se pokoušel zbavit náš vesmír strojů, které napodobují lidskou mysl. Služebníci za sebou zanechali armády a Iks stále vyrábí pochybná zařízení... za která jsem jim vděčný. Co je to klatba: Motiv k pustošení, at' jsou nástroje jakékoli.*

„Stalo se to,“ zamumlal.

„Prosím, Pane?“

Leto otevřel oči. „Půjdu do své věže,“ řekl. „Potřebuji víc času, abych mohl oplakávat svého Duncana.“

„Ten nový už je na cestě sem,“ podotkl Moneo.